

Клеманс Мишалон

СТАЯ ЗА ГОСТИ

Превод от английски:
Весела Ангелова

 ciela

*„Уви! Ах, тези вълци скрити зад богатата си външност
сред всички други твари са с най-свирепа същност!“*

ШАРЛ ПЕРО, „ЧЕРВЕНАТА ШАПЧИЦА“

1

Жената в бараката

Предпочиташ да мислиш, че всяка жена си има един такъв и че просто се е случило този да е твоят.

Така е по-лесно. Ако никоой не е свободен. В света ти няма място за онези, които са още навън. Няма любов към вятъра в косите им, няма търпение за слънце по кожата им.

Той идва през нощта. Отключва вратата. Влачи ботушите си през пътека от мъртви листа. Затваря вратата след себе си, плъзга резето на мястото му.

Този мъж: млад, силен, спретнат. Сещаш се за деня, когато го среща, за онзи кратък миг, преди да разкрие истинската си същност, и ето какво виждаш: мъж, който познава съседите си. Който винаги изкарва боклука навреме. Който е в родилната зала в деня, когато се ражда детето му, сигурна закрила срещу злините в света. Майките го виждат на опашката в супермаркета и тикат бебетата си в ръцете му: *Ще я подържиш ли за минутка, забравих да взема адаптирано мляко, веднага се връщам.*

А сега е тук. Сега е твой.

Има си ред, по който трябва да действаш.

Оглежда те, сякаш оценява наличностите. Тук си. С две ръце, два крака, тяло и глава.

Следва въздишката. Отпускането на мускулите по гърба му, докато се вмества в твоя споделен миг. Привежда се, за да оправи печката или вентилатора в зависимост от сезона.

Протягаш ръце и получаваш пластмасова кутия с храна. Пара се издига от лазанята, овчарския пай, спагетите с риба

тон или каквото още би могло да бъде. Храната, нетърпимо гореща, оставя мехурчета по небцето ти.

Подава ти вода. Никога в чаша. Винаги в манерка. Нищо, което би могло да бъде счупено и заострено. Студената течност сякаш изпраща електрически заряд през зъбите ти. Но пиеш, защото сега е времето за пиене. След това в устата ти остава метален вкус.

Подава ти кофата и вършиш каквото ти се налага. Твърде отдавна си спряла да изпитваш срам.

Взема отпадъците ти и те оставя за около минута. Чуваш го точно отвън, тропането на ботушите му по земята, шуртенето на маркуча. Когато се връща, кофата е чиста, пълна със сапунена вода.

Гледа те, докато се миеш. По отношение на йерархията на тялото ти ти си наемателката, а той е хазяинът. Подава ти принадлежностите ти: калъп сапун, пластмасов гребен, четка за зъби и малка тубичка с паста. Веднъж в месеца и шампоан против въшки. Тялото ти: винаги готово да създаде неприятности, а той ги държи настрана. На всеки три седмици вади нокторезачка от задния си джоб. Изчаква, докато се приведеш в приличен вид, след което си я взема обратно. Винаги я взима. От години го правиш.

Отново си обличаш дрехите. Струва ти се безсмислено предвид онова, което ще последва, но той така е решил. Не върши работа, мислиш си, ако го правиш сама. Той трябва да е онзи, който ще свали ципа, ще разкопчае копчетата, ще смъкне пластове един по един.

Географията на плътта му: нещата, които не си искала да научиш, но все пак си ги научила. Бенка на рамото му. Ивица косми по корема му. Ръцете му: захвата на пръстите му. Горещият натиск на дланта му върху шията ти.

И през цялото време никога не те гледа. Не става въпрос за теб. Става въпрос за всички жени и всички момичета. Става въпрос за него и за всичко онова, което бълбука в главата му.

Когато приключи, никога не се задържа. Той е светски човек, с отговорности, които го зоват. Семейство, домакинство, което да върти. Домашно за проверяване. Филми за гледане. Съпруга, която да прави щастлива, и дъщеря, която да прегръща. В списъка му със задачи има неща, далеч по-важни от теб и жалкото ти съществуване, и всички трябва да бъдат отменати.

Освен тази вечер.

Тази вечер всичко се променя.

Тази вечер виждаш този мъж – този много внимателен мъж, чиито действия са винаги премерени – да нарушава собствените си правила.

Надига се, подпрял длани върху дървения под. В пръстите му по чудо няма забити трески. Затяга катарамата под пъпа си, металът се притиска към стегнатата кожа на стомаха му.

– Слушай – изрича.

Нещо се изостря, самата ти същност застава нащрек.

– Тук си твърде отдавна.

Оглеждаш лицето му. Нищо. Той е мъж, който се скъпи на думите, изражението му е неразгадаемо.

– Какво имаш предвид? – питаш.

Облича якето си и дърпа ципа до брадичката си.

– Трябва да се преместя – казва.

Отново се налага да попиташ.

– Какво?

В основата на челото му пулсира вена. Сигурно си го ядосала.

– В нова къща.

– Защо?

Намръщва се. Отваря уста, сякаш за да каже нещо, после премисля.

Не и тази вечер.

Стараш се погледът му да улови твоя, когато си тръгва. Искаш да попиеш объркването ти, всички въпроси, останали незададени. Искаш да изпита задоволство, че те е оставил несигурна.

Първо правило, за да останеш жива в бараката: той винаги побеждава. За пет години си се уверила в това.

2

Емили

Нямам представа дали Ейдън Томас знае името ми. Не бих се подразнила, ако не го знае. Има си по-важни неща за помнене от името на момичето, което два пъти седмично му сипва любимата му черешова кола.

Ейдън Томас не пие. Не и алкохол. Един красив мъж, който не пие, би могъл да е проблем за бармана, но моят език на любовта не е алкохолът; това са хората, седнали на бара ми, оставили се на грижите ми за час или два.

Това не е език, който Ейдън Томас говори свободно. Той е като сърна отстрани на пътя, стои неподвижно, докато минаваш с колата покрай него, готов да се втурне, ако покажеш прекален интерес. Така че го оставям да дойде при мен. Във вторниците и в четвъртъците. Сред морето от редовни посетители той е единственият, когото искам да виждам.

Днес е вторник.

В седем вечерта започвам да гледам към вратата. С едно око следя за него, а с другото – кухнята – главната ми сервитьорка, сомелиера ми, онзи пълен кретен главния готвач. Ръцете ми се движат на автопилот. Един „Сайдкар“, един „Спрайт“, един „Джак Даниълс“ с кола. Вратата се отваря. Не е той. Жената от масата за четирима до вратата е, която трябваше да отиде да премести колата си. Един битер със сода. Нова сламка за детето в дъното. Съобщение от главната сервитьорка: от масата за четирима не харесали пастата. Била студена и с недостатъчно подправки. Оплакванията им са неясни, но са тук, а Кора не възнамерява да изгуби бакшишите си, защото в кухнята не могат да поддържат храната топла. Успокоявам Кора. Казвам ѝ да

предаде на готвачите да направят нова паста с някакъв комплимент в знак на извинение. Или да накара Софи, нашата пекарка, да изпрати десерт, ако четиримата клиенти изглеждат като хора, които обичат сладкото. Каквото и да е, само да млъкнат.

Ресторантът е черна дупка от потребности, чудовище, което никога не може да бъде заситено. Баша ми никога не ме е питал; той просто реши, че ще го поема. А после просто умря, защото така правят главните готвачи – съществуването им е размазано петно от жега и хаос само за да те оставят да събереш парченцата.

Притискам пръсти към слепоочията си в опит да прогоня страха.

Може би е заради времето – първата седмица на октомври е, все още ранна есен, но дните стават по-къси, а въздухът – по-студен. Може и нещо друго да е. Но тази вечер всеки провал изглежда като мой собствен.

Вратата се отваря.

Той е.

Нещо в мен се озарява. Радостта се издига като мехурчета, тя е от онзи вид, който ме кара да се чувствам дребна, малко мръсна и може би доста тъпа, но това е най-сладкото усещане, което ресторантът може да предложи, и го приемам. Два пъти седмично го приемам.

Ейдън Томас седи на бара ми мълчаливо. Двамата не си говорим, освен да разменим обичайните учтивости. Това е танц и ние знаем стъпките наизуст. Чаша, ледени кубчета, автомат за напитки, хартиена подложка. Върху нея с винтидж курсив пише „Амандин“. Една черешова кола. Един доволен мъж.

– Благодаря.

Отвърщам с лека усмивка и се старая ръцете ми да са заети. Между задачите – плакнене на шейкъра, подреждане на бурканчета с маслини и лимонени резени – го поглеждам крадешком. Като поема, която знам наизуст, но никога не ми достига: сини очи, тъмноруса коса, оформена брадичка. Бръчки под очите, защото си е поживял. Защото е обичал и е губил.

А после ръцете му: едната лежи на плота, другата е стиснала чашата му. Здраво.

Силно. Ръце, които могат да разкажат история.

– Емили.

Кора се навежда към бара.

– Какво има сега?

– Ник казва, че трябва да махнем сърлойн стека от менюто.

Потискам въздишката си. Истериите на Ник не са по вина на Кора.

– И защо да го правим?

– Казва, че порциите не са нарязани както трябва и времето за готвене се променя.

Откъсвам поглед от Ейдън и се обръщам към Кора.

– Не твърдя, че е прав – добавя тя. – Той просто... ме помоли да ти кажа.

По всяко друго време щях да оставя бара и сама да се оправя с Ник. Но той няма да ми отнеме този момент.

– Кажи му, че посланието му е прието.

Кора чака останалото. Наясно е като мен, че „посланието е прието“ не означава, че на Ник ще му се размине.

– Кажи му, че ако получим някакви оплаквания за стека, лично ще се заема с тях. Обещавам. Ще поема цялата вина. Сърлойнгейт ще е мое бреме. Кажи му, че тази вечер всички хвалят храната. И добави, че трябва да се тревожи по-малко за стека и повече за сервиза, ако хората му продължат да дават студена храна.

Кора вдига ръце, сякаш казва: „Добре де, добре“. Отправя се към кухнята.

Този път си позволявам въздишка. Каня се да обърна внимание на няколко чаши за мартини, които имат нужда от подсушаване, когато усещам нечий поглед.

Ейдън.

Гледа ме през бара с лека усмивка.

– „Сърлойнгейт“, а?

По дяволите. Чул е.

Насилвам се да се изкикотя.

– Извинявам се за това.

Поклаща глава и отпива от черешовата си кола.

– Няма нужда да се извиняваш – казва ми.

Също му се усмихвам и се съсредоточавам върху чашите за картини, но този път наистина. С ъгълчето на окото си виждам как Ейдън довършва колата си. Хореографията ни отново започва: килване на главата, за да поиска сметката си. Вдигната набързо ръка за сбогуване.

И просто ей така най-хубавата част от деня ми е приключила.

Взимам парите на Ейдън – два долара бакшиш както винаги – и празната му чаша. И едва когато почиствам бара, го забелязвам: засечка, промяна в добре усвоеното ни па-дъо-дъо.

Подложката му. Хартиената, която поставих под питието му. Сега би трябвало да е моментът да я изхвърля в кошчето, но не мога да я намеря.

Може би е паднала? Отивам от другата страна на бара и поглеждам под стола, където той седя само допреди няколко минути. Нищо.

Това е най-странното нещо, но няма съмнение. Подложката я няма.

3

Жената в бараката

Доведе те тук.

Домът му ти се е разкрил на мигновени отблясъци, мимолетни погледи, когато не те е гледал. С годините си премислила онези образи, вкопчила си се във всяка подробност: къщата наред парче земя. Зелена трева, върбови дръвчета. Всяко растение е подрязано, за всяко листенце са полагани грижи. По-малки сгради са пръснати из имота подобно на мъфинче-

та върху поднос. Самостоятелен гараж, хамбар, велосипедна стойка. Електрически жици, провиращи се през клоните. Този мъж, както си научила, живее някъде, където е тихо и красиво. Място, където да тичат деца, да цъфтят цветя.

Той вървеше бързо, надолу по прашна пътека, нагоре по хълма. Къщата изчезна в далечината, заменена от редици дървета. Спря. Няма за какво да се хванеш, няма кого да извикаш. Стоиш пред бараката. Четири сиви стени, скосен покрив. Без прозорци. Той хвана металния катинар, отдели един ключ от останалите.

Вътре те научи на новите правила на света.

– Името ти – рече. Беше коленичил и все пак се извисяваше над теб, държеше лицето ти в шепите си, така че единственото, което виждаше, бяха пръстите му. – Името ти е Рейчъл.

Името ти не беше Рейчъл. Той знаеше истинското ти име. Видял го е на шофьорската ти книжка, след като я извади от портфейла ти.

Само че той ти каза, че името ти е Рейчъл, и беше жизненоважно да приемеш този факт. Начина, по който го изрече, с ръмжащо „р“ и категорично „л“. Рейчъл беше чисто досие. Рейчъл нямаше минал живот, към който да се върне. Рейчъл би могла да оцелее в бараката.

– Името ти е Рейчъл – каза той – и никой не знае коя си.

Ти кимна. Не достатъчно убедително. Ръцете му пуснаха лицето ти и сграбчиха пуловера ти. Блъсна те в стената, притисна ръка към шията ти, кокалчетата на китката му се впиха в трахеята ти. Нямаше въздух, нямаше никакъв кислород.

– Казах – каза той и светът започна да ти се изплъзва, но да не го чуеш не беше опция, – че никой не знае коя си. Никой не те търси. Схващаш ли, мамка му?

Пусна те. Преди да се разкашляш, преди да започнеш да се мъчиш да си поемеш дъх, преди да направиш каквото и да е друго, ти кимна. Все едно наистина го мислиш. Кимна заради живота си.

Ти стана Рейчъл.